

ഡാഡ

എഴുതിയത് : വിഷ്ണു വിമൽ

അടിസ്ഥാന മാനുഷിക വികാരങ്ങളെയും ബന്ധങ്ങളെയും കേന്ദ്രീകരിക്കുന്ന ലളിതമായ ഒരു ഇതിവൃത്തമാണ് സിനിമയ്ക്കുള്ളത്. ഇംപ്രസ് ചെയ്യാൻ അധികം ശ്രമിക്കാതെ മനോഹരമായും ഹൃദ്യമായും സംവിധായകൻ ഈ വികാരങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുന്നു. പ്രധാന കഥാപാത്രങ്ങളുടെ സ്വഭാവരൂപങ്ങൾ നന്നായി എഴുതിയിരിക്കുന്നു, തുടക്കം മുതലേ നമ്മളെ സിനിമയിലേക്ക് വേരൂന്നാനും, മണികണ്ഠന്റേയും സിന്ധുവിന്റേയും ലോകത്തേക്ക് നമ്മളെ കൊണ്ടുപോവുകയും ചെയ്യുന്നു.

കഥാപാത്രങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള സംഘർഷത ശക്തമാണ്, ഈ നിർണായക രംഗം മനോഹരമായി അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. സംഭാഷണങ്ങൾ എല്ലാം തന്നെ സ്വഭാവത്തിൽ വളരെ ലളിതവും, റിയലിസ്റ്റിക്യും ആണ്. മണികണ്ഠൻ എന്ന കഥാപാത്രം കവിൻ തന്ററെ പക്ഷമായ പ്രകടനത്തിലൂടെ സിനിമയെ സജീവമാക്കുന്നു. വൈകാരികമായ ഭാഗങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം മികച്ചവനും തമാശ രംഗങ്ങളിൽ ഒരുപോലെ മിടിക്കുന്നുമാണ്. സിനിമയിൽ ഉടനീളം ഉള്ള പ്രകടനം പ്രശംസ അർഹിക്കുന്നു. ആത്മഹത്യ ചെയ്യരുതെന്ന് കാവിൻ തന്ററെ സഹപ്രവർത്തകനോട് നിർദ്ദേശിക്കുന്ന ഒരു രംഗം അദ്ദേഹത്തിന്ററെ അഭിനയത്തിലെ ലാളിത്യം മനസിലാക്കാം.

വിജയ്യുടെ ബീസ്റ്റിൽ ഒരു പ്രധാന വേഷം ചെയ്ത അപർണ ദാസ് ദാദയിലെ ആകർഷകമായ പ്രകടനത്തിലൂടെ പ്രേക്ഷകരെ പിടിച്ചിരുത്തുന്നു. അപർണയ്ക്കു കിട്ടിയ അവസരം നല്ല രീതിയിൽ ഉപയോഗിച്ചുവെന്ന് വേണം പറയാൻ. ആദ്യ മണിക്കൂറിലെ രംഗത്തിലും ക്ലൈമാക്സ് ഭാഗങ്ങളിലും അവളുടെ അഭിനയം വളരെ മികച്ചതാണ്. ചിലയിടങ്ങളിൽ കോമഡിയുടെ മാന്യമായ അളവും ചിത്രത്തിന് ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചെറുതും എന്നാൽ സ്വാധീനവുമുള്ള വേഷം ചെയ്ത വിടിവി ഗണേഷ് തന്ററെ സ്ഥാനം ഭദ്രമാക്കി. സംവിധായകൻ ഗണേഷ് കെ ബാബു, അദ്ദേഹം സിനിമയെ നല്ലൊരു തലത്തിലേക്ക് എത്തിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. കൂടാതെ ക്ലൈമാക്സ് ഭാഗങ്ങൾ നന്നായി കൈകാര്യം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. സിനിമയുടെ പല രംഗങ്ങളിലും അതിലെ പാട്ടുകൾ കുറേയെങ്കിലും സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട്.

മൊത്തത്തിൽ, ദാദയ്ക്ക് സ്വാഭാവികമായ രീതിയിൽ പറഞ്ഞ ഒരു ലളിതമായ തലം ഉണ്ട്. കവിന്റേയും അപർണ ദാസിന്റേയും ഉജ്ജ്വല പ്രകടനങ്ങളും വികാരങ്ങളുമാണ് ചിത്രത്തിന്ററെ ശക്തി. സിനിമയുടെ ആദ്യ പകുതി നന്നായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും രണ്ടാം മണിക്കൂർ വേഗത കുറയുന്നു. ഞാൻ ഇത് കാണാൻ ഇരുന്നത് വെറും ജിജ്ഞാസ കൊണ്ടാണ് - എന്തിനെ കുറിച്ചാണ് ഹൈപ്പ് എന്നറിയാൻ. പക്ഷേ, ആ സിനിമ എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഹൃദ്യ സ്പർശി ആയിരുന്നു. ഓർത്തിക്കാൻ കഴിയുന്ന നല്ല സിനിമ